

Cauza C-72/24 [Keladis I]ⁱ**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

30 ianuarie 2024

Instanța de trimitere:

Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Tribunalul Administrativ de Primă Instanță din Salonic, Grecia)

Data deciziei de trimitere:

30 noiembrie 2023

Reclamant:

HF

Pârâtă:

Anexartiti Archi Dimosion Esodon (Autoritatea Fiscală Publică Independentă)

Obiectul procedurii principale

Acțiune având ca obiect anularea deciziilor de impunere prin care reclamantul a fost declarat răspunzător în solidar pentru săvârșirea unor infracțiuni de contrabandă, i-au fost imputate taxe vamale majorate pentru infracțiunile respective, a fost obligat în solidar la plata întregii sume a taxelor vamale majorate menționate și i-a fost imputat, în solidar cu ceilalți codebitori, întregul quantum al taxei pe valoarea adăugată (TVA) eludate pentru fiecare declarație de import

Obiectul și temeiul juridic al cererii de decizie preliminară

Cerere de decizie preliminară – Taxe vamale – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – Valoarea în vamă – Declararea unei valori în vamă inferioare valorii reale –

ⁱ Numele prezentei cauze este un nume fictiv. El nu corespunde numelui real al niciuneia dintre părțile din procedură.

Baza de impozitare a TVA-ului – Valoarea de piață – Stabilire – Modalități de stabilire a valorii de piață – Persoană obligată la plata TVA-ului la import

Întrebările preliminare

1) Valorile statistice denumite „prețuri de intrare” (*threshold values*) – „prețuri echitabile” (*fair prices*), care se întemeiază pe baza de date statistice COMEXT a Eurostat și care rezultă din sistemul informatic al OLAF [AFIS – Anti Fraud Information System (Sistemul de informații antifraudă)], a căror aplicare o constituie Automated Monitoring Tool [Instrumentul de monitorizare automată (IMA)] și care se află la dispoziția autorităților vamale naționale prin intermediul sistemelor electronice respective îndeplinesc cerința asigurării accesului tuturor operatorilor economici, astfel cum s-a precizat în Hotărârea din 9 iunie 2022, *Fawkes Kft, C-187/21*? Datele pe care le conțin sunt doar date agregate, în sensul definiției cuprinse în Regulamentele nr. 471/2009 și nr. 113/2010 privind statisticile comunitare privind comerțul exterior cu țările terțe, în vigoare în perioada relevantă?

2) În contextul unei verificări ulterioare, atunci când nu este posibil să se efectueze un control fizic al mărfurilor importate, valorile statistice din baza de date COMEXT, în măsura în care sunt considerate general accesibile și nu conțin doar date agregate, pot fi utilizate de autoritățile vamale naționale numai pentru a susține îndoielile lor rezonabile cu privire la faptul că valoarea declarată în declarații reprezintă valoarea de piață, și anume suma efectiv plătită sau care trebuie plătită pentru aceste mărfuri, sau și în scopul de a determina, pe această bază, valoarea lor în vamă, în conformitate cu metoda alternativă prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar (Regulamentul nr. 2913/1992) [care corespunde metodei denumite „deductivă”, prevăzută la articolul 7[4] alineatul (2) litera (c) din Codul vamal al Uniunii (Regulamentul nr. 952/2013)] sau, după caz, cu o altă metodă alternativă? Ce incidență are asupra răspunsului la această întrebare faptul că nu se poate stabili care mărfuri identice sau similare fac în prezent obiectul unor vânzări, în sensul articolului 152 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 (Regulamentul de punere în aplicare)?

3) În orice caz, utilizarea acestor valori statistice pentru a determina valoarea în vamă a unor mărfuri importate specifice, echivalentă cu aplicarea unor prețuri minime, este conformă cu obligațiile care decurg din Acordul internațional privind stabilirea valorii în vamă încheiat de Organizația Mondială a Comerțului (OMC), denumit și Acordul privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994, la care Uniunea Europeană este parte, ținând seama de faptul că acest acord interzice în mod expres utilizarea unor prețuri minime?

4) În legătură cu întrebarea precedentă, rezerva în favoarea principiilor și a dispozițiilor generale ale Acordului internațional privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994, menționat mai sus, prevăzută la articolul 31 alineatul (1) din Codul vamal comunitar (Regulamentul nr.

2913/92), în ceea ce privește metoda „fall back” de determinare a valorii în vamă, și, în mod corelativ, excluderea aplicării unor valori minime, prevăzută la alineatul (2) al aceluiași articol [care nu figurează în dispoziția corespunzătoare de la articolul 74 alineatul (3) din Codul vamal al Uniunii (Regulamentul nr. 952/2013)], se aplică numai atunci când este utilizată această metodă sau reglementează toate metodele alternative de determinare a valorii în vamă?

5) În cazul în care se constată că simplificarea clasificării în sensul articolului 81 din Codul vamal comunitar (Regulamentul nr. 2913/92) [devenit articolul 177 din Codul vamal al Uniunii (Regulamentul nr. 952/2013)] a fost utilizată la momentul importului, este posibilă aplicarea metodei alternative prevăzute la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar (Regulamentul nr. 2913/92) [care corespunde articolului 70 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal al Uniunii (Regulamentul nr. 952/2013)], indiferent de eterogenitatea mărfurilor declarate cu același cod TARIC prin aceeași declarație și de valoarea fictivă corespunzătoare a mărfurilor care nu sunt cuprinse în acest cod de clasificare tarifară?

6) În sfârșit, independent de întrebările precedente, dispozițiile de drept elen care reglementează stabilirea persoanelor obligate la plata TVA-ului la import sunt suficient de clare, în conformitate cu cerințele dreptului Uniunii, în măsura în care prevăd că persoana impozabilă este „persoana desemnată drept proprietar al mărfurilor importate”?

Dispozițiile de drept al Uniunii relevante și jurisprudența Curții de Justiție

Decizia 87/369/CEE a Consiliului din 7 aprilie 1987 privind încheierea Convenției internaționale privind Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor, precum și a protocolului de modificare a acesteia (JO 1987, L 198, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 3, p. 199)

Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful vamal comun (JO 1987, L 256, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 4, p. 3): articolul 3 alineatul (1) și anexa I

Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială 02/vol. 5, p. 58): considerentul (6), articolul 4 punctul 10, articolul 29 alineatul (1), articolele 30, 31, 59, 62, 63, 68, 74, 78, 79, 81, 201 și 213, articolul 220 alineatul (2) și articolul 221 alineatele (3) și (4) (denumit în continuare „CVC”)

Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1993, L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3): articolul 19 alineatul (1), articolul 142 alineatul (1) și articolele 150, 151, 152 și 181a

Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO 1994, L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3), în temeiul căreia Comunitatea Europeană a încheiat și „Acordul privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț 1994” (JO 1994, L 336, p. 119, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 128)

Regulamentul (CE) nr. 515/97 al Consiliului din 13 martie 1997 privind asistența reciprocă între autoritățile administrative ale statelor membre și cooperarea dintre acestea și Comisie în vederea asigurării aplicării corespunzătoare a legislației din domeniile vamal și agricol (JO 1997, L 82, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 10, p. 3): articolele 23 și 24

Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO 2006, L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7): considerentele (43) și (44), articolul 2 alineatul (1) și articolele 30, 70, 85, 201 și 211

Regulamentul (CE) nr. 471/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 mai 2009 privind statisticile comunitare privind comerțul exterior cu țările terțe și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1172/95 al Consiliului (JO 2009, L 152, p. 23): articolul 3 alineatul (1), articolul 4 alineatul (1), articolul 5 alineatul (1) și articolele 6 și 8

Regulamentul (CE) nr. 113/2010 al Comisiei din 9 februarie 2010 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 471/2009 al Parlamentului European și al Consiliului privind statisticile comunitare privind comerțul exterior cu țările terțe, în ceea ce privește schimburile comerciale vizate, definiția datelor, elaborarea statisticilor de comerț pe caracteristici de întreprindere și în funcție de moneda de facturare, precum și mărfurile sau mișcările specifice (JO 2010, L 37, p. 1): articolul 4 alineatele (1) și (2)

Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii (reformare) (JO 2013, L 269, p. 1): articolele 71, 72, 74 și 177 (denumit în continuare „CVU”)

Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/2447 al Comisiei din 24 noiembrie 2015 de stabilire a unor norme pentru punerea în aplicare a anumitor dispoziții din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a Codului vamal al Uniunii (JO 2015, L 343, p. 558): articolul 222

Hotărârea din 28 februarie 2008, Carboni e derivati (C-263/06, EU:C:2008:128), Hotărârea din 29 iulie 2010, Pakora Pluss (C-248/09, EU:C:2010:457), Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții (C-116/12, EU:C:2013:825), Hotărârea din 16 iunie 2016, EURO 2004. Hungary (C-291/15, EU:C:2016:455), Hotărârea din 9 martie 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), Hotărârea din 9 noiembrie 2017, LS Customs Services (C-46/16, EU:C:2017:839),

Hotărârea din 20 decembrie 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland (C-529/16, EU:C:2017:984), Hotărârea din 20 iunie 2019, Oribalt Rīga (C-1/18, EU:C:2019:519), Hotărârea din 10 iulie 2019, Federal Express Corporation Deutsche Niederlassung (C-26/18, EU:C:2019:579), Hotărârea din 19 decembrie 2019, Amoena (C-677/18, EU:C:2019:1142), Hotărârea din 18 iunie 2020, Hydro Energo (C-340/19, EU:C:2020:488), Hotărârea din 9 iulie 2020, Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi” (C-76/19, EU:C:2020:543), Hotărârea din 19 noiembrie 2020, 5th AVENUE (C-775/19, EU:C:2020:948), Hotărârea din 3 martie 2021, Hauptzollamt Münster (Locul nașterii TVA-ului) (C-7/20, EU:C:2021:161), Hotărârea din 22 aprilie 2021, Lifosa (C-75/20, EU:C:2021:320), Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit (Combaterea fraudei privind subevaluarea) (C-213/19, EU:C:2022:167), Hotărârea din 12 mai 2022, U. I. (Reprezentant vamal indirect) (C-714/20, EU:C:2022:374), Hotărârea din 9 iunie 2022, Baltic Master (C-599/20, EU:C:2022:457), și Hotărârea din 9 iunie 2022, FAWKES (C-187/21, EU:C:2022:458)

Dispozițiile de drept național relevante

Nomos 2859/2000, Kyrosi kodika Forou Prostithemenis Axias (FEK A' 248/7.11.2000) [Legea nr. 2859/2000 de punere în aplicare a Codului privind taxa pe valoarea adăugată (Jurnalul Oficial elen A' 248/7.11.2000)]:

articolul 1, articolul 2 alineatul 1 și articolul 20 alineatul 1

articolul 35 alineatul 3: „În cazul importului de bunuri, persoana impozabilă este persoana desemnată drept proprietar al bunurilor importate, în conformitate cu dispozițiile legislației vamale.”

Nomos 2960/2001, Ethnikos teloneiakos kodikas (FEK A' 265/22.11.2001) [Legea nr. 2960/2001 privind Codul vamal național (Jurnalul Oficial elen A' 265/22.11.2001)]:

articolul 1 alineatul 1 și articolul 28 alineatele 1 și 2

articolul 29 alineatul 6: „Debitorul datoriei vamale este declarantul, persoana în numele căreia se depune o declarație privind accizele și alte taxe, precum și orice altă persoană față de care a luat naștere o datorie în temeiul dispozițiilor legislației vamale [...]”

articolul 31, articolul 33 alineatul 1 și articolul 142

Articolul 150: „1. În sarcina persoanelor care participă în orice mod la săvârșirea unei încălcări a dispozițiilor vamale, potrivit articolului 142 alineatul 2 din prezentul cod și în funcție de gradul de participare al fiecăreia dintre ele, independent de exercitarea acțiunii penale împotriva lor, se impune, în conformitate cu dispozițiile articolului 152 și ale articolului 155 și următoarele din

prezentul cod, fiecăreia personal și în solidar între ele, o taxă vamală majorată într-un quantum care poate fi de trei-cinci ori mai mare decât cel al taxelor vamale aplicabile obiectului încălcării, în privința tuturor codebitorilor. În acest scop, taxele vamale se calculează în conformitate cu dispozițiile Codului vamal comunitar și cu dispozițiile naționale relevante care reglementează nașterea datoriei vamale. În cazul [...] subfacturării, baza de impozitare pentru taxa vamală majorată menționată anterior este formată din diferența dintre taxele vamale rezultate din valoarea obținută la momentul vămuirii și valoarea de piață curentă. În ipoteza în care triplul quantumului taxelor vamale și al celorlalte taxe corespunzătoare mărfurilor de contrabandă este mai mic de 1 500 de euro, sancțiunea se stabilește la această valoare, în cazul produselor supuse accizelor, și la jumătate din această valoare, în cazul altor produse [...]. Taxele vamale și celelalte taxe și obligații care nu au fost plătite, în pofida nașterii în mod legal a unei datorii vamale, pot fi imputate separat prin decizie de impunere motivată. [...] 5. Decizia de impunere emisă este independentă de exercitarea în paralel a acțiunii penale și de hotărârea penală care se va pronunța.”

Articolul 155

Prezentare pe scurt a situației de fapt și a procedurii principale

- 1 Reclamantul este deținătorul unei întreprinderi de îmbrăcăminte și, în cadrul activității sale comerciale, a cumpărat articole de îmbrăcăminte importate din Turcia de la un importator de articole de îmbrăcăminte.
- 2 În anul 2014, importatorul în discuție a înființat o întreprindere individuală de vânzare cu ridicata a unor articole de îmbrăcăminte, cu sediul în Salonic. Până la sfârșitul anului 2016, întreprinderea a depus sute de declarații de import pentru o valoare declarată a mărfurilor de aproximativ 6 000 000 de euro. În anul 2016, întreprinderea a făcut obiectul unei verificări contabile efectuate de biroul vamal în urma unei sesizări privind subfacturarea produselor importate.
- 3 Verificarea contabilă a evidențiat nereguli în ceea ce privește funcționarea întreprinderii și importurile efectuate de aceasta. A reieșit, printre altele, că pretinsul importator era un angajat al unui alt comerciant de articole de îmbrăcăminte. În plus, mărfurile supuse inspecției fizice erau echivalente din punct de vedere cantitativ cu cele declarate în fiecare declarație de import, însă se diferențiau în ceea ce privește calitatea, compoziția, dimensiunile și designul, precum și în ceea ce privește valoarea lor, ceea ce nu se reflecta în facturile de import anexate la declarații, iar valorile declarate erau, potrivit auditorilor, vădit inferioare valorilor reale.
- 4 În urma inspecției, biroul vamal a concluzionat că întreprinderea era deținută de importator doar de formă, în timp ce adevăratul operator era comerciantul de articole de îmbrăcăminte menționat mai sus. Potrivit organelor de control, circuitul de contrabandă se desfășura după cum urmează: operatorii care doreau să importe articole de îmbrăcăminte din Turcia se deplasau inițial în această țară și

intrau în legătură cu furnizorii, cărora le plăteau în numerar. Înțelegerea prevedea că mărfurile nu urmau să fie exportate direct de vânzător, ci urmau să fie predate unei societăți de transport care efectua transportul în Grecia. Mărfurile erau ambalate în așa fel încât să inducă în eroare autoritățile vamale elene cu privire la calitatea și la valoarea lor. Pentru vămuirea mărfurilor, o altă societate turcă emitea o factură, imprecisă în ceea ce privește valorile (subfacturare), care cuprindea toate mărfurile și menționa întreprinderea drept cumpărător. În factura respectivă, mărfurile erau înscrise generic, iar valorile menționate erau mult mai mici decât cele plătite efectiv de întreprinzătorii greci furnizorilor turci reali.

- 5 După vămuire, mărfurile erau transportate de o altă societate de transport către cumpărătorii reali pe întregul teritoriu al Greciei. Prețul pentru transportul din Turcia era plătit de destinarii finali în numerar și fără a fi emisă o factură fiscală, iar TVA-ul corespunzător facturii emise de societate era de asemenea plătit în numerar. Valorile menționate pe facturi pentru vânzările pe piața internă erau doar puțin mai mari decât cele declarate la momentul importului, în timp ce cantitățile indicate pe majoritatea facturilor erau imprecise, întrucât majoritatea destinatarilor nu doreau ca facturile să reflecte cantitățile efectiv primite.
- 6 Biroul vamal competent din Salonic a evaluat la 6 211 300,19 euro cuantumul total al taxelor și al celorlalte obligații neplătite pentru aproape toate importurile întreprinderii.
- 7 În special, s-a constatat că, în anul 2014, reclamantul, împreună cu ceilalți asociați principali ai întreprinderii importatorului, a comandat, a cumpărat, a importat și a primit în mod intenționat în pierdere mărfuri care au fost importate cu nouă declarații la care erau anexate facturi inexacte în ceea ce privește valoarea mărfurilor. Reclamantul a recunoscut existența unor astfel de operațiuni efectuate cu întreprinderea importatorului, dar a negat că mărfurile erau subfacturate și a contestat modul în care a fost calculată valoarea în vamă a mărfurilor.
- 8 Totuși, biroul vamal a apreciat că toate persoanele implicate în circuitul de contrabandă și chiar reclamantul, în calitate de destinatar final-cumpărător al mărfurilor, au acționat cu intenția comună de a săvârși infracțiunea de contrabandă, constând în subfacturarea mărfurilor la momentul importului și în deținerea acestor mărfuri destinate consumului.
- 9 Ulterior, au fost emise deciziile de impunere atacate de reclamant, potrivit cărora sunt considerați răspunzători pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă, pe de o parte, reclamantul, în calitate de destinatar final al mărfurilor din fiecare declarație și importator efectiv și, pe de altă parte, persoanele legate de activitatea întreprinderii. S-a reținut că aceștia au acționat în mod concertat cu intenția de a priva statul elen de perceperea datoriilor fiscale pentru mărfurile importate din străinătate, eludând astfel plata TVA-ului aferent și obținând avantajul economic direct corelativ.

- 10 Având în vedere cele arătate mai sus, au fost reevaluate mărfurile importate pe baza fiecărei declarații și a fost calculat cuantumul TVA-ului neplătit pe importator și pe declarație, care a fost impus în solidar tuturor codebitorilor și, în același timp, au fost impuse taxe vamale majorate, egale cu triplul cuantumului TVA-ului neplătit.
- 11 Trebuie să se observe că, după introducerea acțiunii, reclamantul a fost achitat pentru infracțiunea de contrabandă prin hotărâre definitivă în anul 2021.

Argumentele esențiale ale părților din procedura principală

- 12 În primul rând, reclamantul neagă orice implicare în pretinsa contrabandă și susține că ar lipsi elementul subfacturării, în timp ce pârâtul solicită ca argumentele părții adverse să fie respinse ca neîntemeiate și nedovedite.
- 13 Reclamantul susține de asemenea că instanța de trimitere ar trebui să țină seama de achitarea sa definitivă pentru infracțiunea de contrabandă. În schimb, pârâtul susține că efectul obligatoriu al hotărârii definitive de achitare menționate s-ar limita la aspectul privind contrabanda și la taxele vamale majorate aferente acesteia, iar nu la partea corespunzătoare TVA-ului aplicabil mărfurilor din declarațiile în discuție.
- 14 În plus, reclamantul susține că biroul vamal ar fi efectuat în mod eronat determinarea ulterioară a valorii în vamă a mărfurilor în cauză. Dat fiind că, în cadrul fiecărei declarații, mărfurile ar fi fost diferite (cu un cod TARIC diferit), reclamantul susține că biroul vamal ar fi luat în considerare în mod ilegal valoarea mărfurilor clasificate cu codul TARIC aferent celei mai ridicate poziții tarifare declarate de importator cu ocazia simplificării clasificării. Acesta susține de asemenea că procedura de simplificare nu ar fi fost urmată decât în câteva cazuri.
- 15 În plus, potrivit reclamantului, biroul vamal ar fi luat în considerare în mod eronat prețul produselor care reprezentau cantitatea cea mai mare din declarație sau prețurile la care produsele în cauză au fost vândute în aceeași perioadă. În schimb, acesta a afirmat că ar fi fost luată în considerare valoarea unor mărfuri care nu corespund mărfurilor importate pe baza declarațiilor în discuție, pe care el nu le comercializa.
- 16 În plus, reclamantul susține că metoda „prețurilor echitabile” sau a „prețurilor de intrare” (*threshold values*), bazată pe datele extrase din baza de date informatică și din sistemul comunitar AFIS și IMA, nu s-ar încadra în niciuna dintre metodele de calculare a valorii în vamă enumerate exhaustiv în CVU, ar fi arbitrară și, prin urmare, nu ar fi fost utilizată în mod legal. Utilizarea unor astfel de prețuri ar putea avea loc numai pentru a susține o contestare a valorii declarate, iar nu pentru a determina valoarea în vamă.
- 17 În special, potrivit afirmațiilor reclamantului, la momentul prezentării declarațiilor în cauză (2014), „prețurile echitabile” utilizate nici nu ar fi fost aplicabile. Chiar

dacă s-ar considera că este legitimă utilizarea unor astfel de prețuri pentru determinarea valorii în vamă, prețurile produselor clasificate la cea mai ridicată poziție tarifară ar fi fost utilizate ilegal, în speță, pentru toate produsele importate pe baza declarațiilor în discuție. În plus, aceasta ar fi determinat fluctuații mari ale prețului aceluiași produs între diferitele declarații.

- 18 În consecință, potrivit reclamantului, pe de o parte, valoarea în vamă nu ar fi fost determinată în mod legal în speță pe baza codurilor TARIC și, pe de altă parte, în orice caz, nu ar fi fost furnizate motive specifice pentru neutilizarea valorii de piață și a altor metode alternative, nici pentru metoda de calculare a valorii în vamă a mărfurilor la momentul importului.
- 19 Potrivit pârâtului, simplificarea clasificării ar fi fost aplicată în general tuturor declarațiilor în discuție. Acesta susține, pe de altă parte, că determinarea valorii în vamă nu ar fi fost făcută în mod arbitrar, ci pe baza metodei prețului unitar aplicate potrivit unui tarif minim bazat pe 50 % din prețul echitabil pe kilogram de marfă (iar nu pe articol), obținut din sistemul informatizat IMA prin intermediul AFIS MAB.
- 20 În plus, pârâtul consideră că aplicarea simplificării clasificării nu exclude posibilitatea de a utiliza metoda precedentă de determinare a valorii în vamă. Motivul pentru care a fost aplicată metoda amintită ar fi că, în acest caz, nu ar fi fost posibilă aplicarea metodei valorii de piață a unor produse identice sau similare, în primul rând, din cauza descrierii incomplete a fiecărui produs pe facturile corespunzătoare și, în al doilea rând, ca urmare a imposibilității de a controla fizic mărfurile în cauză, dat fiind că nu au fost puse sub sechestru. Totuși, chiar dacă ar fi aplicabilă, aceasta ar conduce la determinarea unei valori superioare. Referitor la discrepanțele puternice între diversele declarații în ceea ce privește prețul aceluiași produs, pârâtul susține că acestea s-ar datora, pe de o parte, faptului că valoarea în vamă estimată s-ar calcula pe articol, iar nu pe kilogram, așa cum este cazul prețurilor de intrare, și, pe de altă parte, poziției tarifare la care sunt clasificate împreună, fiind considerate ca alcătuind un singur produs.

Prezentare pe scurt a motivelor trimiterii preliminare

- 21 Instanța de trimitere apreciază, cu titlu introductiv, că, deși nu este ținută de hotărârea de achitare menționată mai sus în ceea ce privește imputarea în sarcina reclamantului a pierderii TVA-ului la import, ea trebuie totuși, în conformitate cu prezumția de nevinovăție, să țină seama de aceasta în lumina argumentului invocat, potrivit căruia reclamantul nu ar fi avut cunoștința de subfacturarea mărfurilor importate în cauză.
- 22 În plus, instanța de trimitere apreciază că verificarea de către autoritățile vamale a legalității sau a nelegalității subfacturării trebuie să preceadă în mod rezonabil evaluarea cunoașterii sau a necunoașterii de către reclamant a subfacturării menționate. Astfel, este vorba despre o problemă referitoare la caracterul obiectiv

al încălcării imputate, care privește verificarea aspectului dacă prețul efectiv convenit și plătit, asupra căruia se calculează taxele vamale și celelalte taxe, era, în speță, mai mare decât cel declarat și indicat pe facturile prezentate la momentul vămuirii. Instanța de trimitere se concentrează, așadar, pe examinarea temeiniciei motivului acțiunii întemeiat pe determinarea eronată a valorii în vamă de către biroul vamal.

- 23 În lumina dispozițiilor dreptului vamal european care reglementează chestiunea modalităților de determinare a valorii în vamă, a jurisprudenței existente a Curții de Justiție în materia calculării valorii în vamă a mărfurilor importate, având în vedere posibilitatea de a utiliza „valori statistice”, precum și a dispozițiilor relevante ale CVC (în prezent, CVU) într-un context mai amplu de drept internațional și de obligații corespunzătoare ale Uniunii, instanța de trimitere apreciază că utilizarea unor „valori statistice” la determinarea unor „prețuri echitabile” și a unor „prețuri de intrare” (*threshold values*) nu este neobișnuită. O asemenea utilizare are drept scop să ajute autoritățile vamale naționale competente, pe de o parte, să identifice cazurile de fraudă și de evaziune fiscală în materia taxelor vamale și a celorlalte taxe la import prin intermediul subfacturării și, pe de altă parte și în plus, să stabilească valoarea în vamă a mărfurilor importate.
- 24 Pe lângă bazele de date statistice naționale, există și baze de date similare europene, precum Sistemul de informații al vămilor instituit în temeiul Regulamentului nr. 515/97 și COMEXT (administrat de Eurostat), ale căror date alimentează Sistemul de informații antifraudă al OLAF (AFIS – Anti Fraud Information System), din care face parte Instrumentul de monitorizare automată (IMA).
- 25 Autoritățile vamale naționale au acces la aceste date prin intermediul propriilor sisteme de informații, în timp ce nu rezultă că o asemenea posibilitate ar fi valabilă pentru toți operatorii economici. În plus, bazele de date statistice reglementate de Regulamentele nr. 471/2009, nr. 1172/95 și nr. 113/2010 conțin, în principiu, date agregate, fără a ține seama de caracteristicile specifice ale produselor și de nivelul comercial al vânzărilor, deși stabilirea valorii statistice este supusă unei rezerve exprese în favoarea aplicării principiilor generale enunțate în Acordul privind aplicarea articolului VII al Acordului General pentru Tarife și Comerț (Acordul OMC privind determinarea valorii în vamă), care exclude valorile arbitrare sau fictive.
- 26 În lumina celor expuse mai sus, potrivit instanței de trimitere, „valorile statistice” sub forma unor „prețuri echitabile” pot fi utilizate fără îndoială de autoritățile vamale pentru a susține o îndoială rezonabilă cu privire la veridicitatea valorii de piață declarate, împreună cu celelalte verificări efectuate de organele de inspecție vamală. În această privință, trebuie să se observe că aceste „valori statistice” pot fi utilizate de Uniunea Europeană pentru a determina deficitul în contribuția din „resurse proprii” a statelor membre care nu efectuează controale adecvate în

scopul de a identifica fraudele (Hotărârea din 8 martie 2022, Comisia/Regatul Unit, C-213/19, ECLI:EU:C:2022:167).

- 27 Totuși, dat fiind că hotărârea citată anterior a Curții de Justiție (a se vedea îndeosebi punctul 412) face de asemenea referire la competența exclusivă a statelor membre de a determina valoarea în vamă ca bază pentru calcularea taxelor vamale, în conformitate cu metodele secvențiale prevăzute de CVC (în prezent, CVU), și la caracterul neobligatoriu al criteriului aplicabil în materie de riscuri, instanța de trimitere are îndoieli rezonabile cu privire posibilitatea de a utiliza aceste valori statistice medii („prețuri de intrare”) ca atare în vederea determinării valorii în vamă a mărfurilor.
- 28 În plus, apar îndoieli și cu privire la faptul că utilizarea unor astfel de valori poate fi inclusă în mod specific în metoda alternativă prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (c) din Codul vamal comunitar, care, potrivit practicii autorităților vamale elene, a fost aplicată în speță, în pofida faptului că și această metodă se referă la mărfuri „identice” și „similare”. Pe de altă parte, perioada la care se referă valorile în discuție nu pare să se încadreze în limitele temporale prevăzute la articolul 152 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 2454/93.
- 29 Îndoielile instanței de trimitere sunt accentuate de faptul că utilizarea exclusivă a valorilor menționate implică în esență determinarea valorii în vamă pe baza unor valori minime, care sunt prin definiție fictive, în contradicție cu filosofia de determinare a valorii în vamă care prevalează în comerțul internațional. În plus, instanța de trimitere are îndoieli și cu privire la corectitudinea interpretării și a aplicării normelor de drept european în ceea ce privește natura specifică a importurilor în discuție, care au fost efectuate prin intermediul simplificării prevăzute la articolul 81 din CVC (devenit articolul 177 din CVU), care constă în declararea sub un singur cod TARIC, și anume cel pentru care este prevăzută cea mai ridicată taxă vamală, pentru toate mărfurile care figurează pe aceeași declarație, clasificate cu coduri diferite.
- 30 Având în vedere îndoielile menționate mai sus cu privire la interpretarea și la aplicarea dispozițiilor în litigiu ale CVC și ale Regulamentului nr. 2454/93, precum și necesitatea imperativă de a soluționa aceste probleme de interpretare, dat fiind că ele se ridică într-un mare număr de cauze similare aflate deja pe rolul instanțelor elene, instanța de trimitere decide să suspende judecarea cu titlu definitiv a cauzei și să adreseze Curții de Justiție primele cinci întrebări preliminare.
- 31 În sfârșit, în măsura în care prezenta cauză privește (numai) imputarea TVA-ului (ca urmare a importului în Grecia al unor bunuri provenind din Turcia, pentru care nu sunt prevăzute taxe vamale) în sarcina destinatarului final al bunurilor în cauză, instanța de trimitere, având în vedere că fiecare stat membru stabilește persoana sau persoanele desemnate sau recunoscute ca persoane obligate la plata taxei amintite, cu condiția ca dispozițiile naționale să fie suficient de clare și de precise și cu respectarea principiului securității juridice, are îndoieli cu privire la faptul că

dispozițiile Legii nr. 2859/2000 și ale Legii nr. 2960/2001 îndeplinesc această condiție și consideră că este necesar să adreseze Curții de Justiție a șasea întrebare preliminară.

DOCUMENT DE LUCRU